

L'ORIGEN DE L'HOMOFÒBIA

“Qualsevol tipus de religió és opressiva i perniciosa. Té dues funcions: controlar la sexualitat humana i fer que la mort sigui acceptable” Terence Davies

A continuació teniu el discurs que va fer el nostre company i membre històric del moviment LGTBI a Catalunya Armand de Fluvià i Escorsa quan el dimarts 22 de desembre de 2020 va rebre la Medalla a la Promoció dels Valors d'Igualtat per part del Ministeri d'Igualtat amb motiu de la commemoració dels 50 anys de l'inici del moviment a favor de la dissidència sexual i en reconeixement a la seva tasca.

Aquesta condecoració reconeix la tasca d'aquelles persones que s'han distingit de forma rellevant en l'exercici i la promoció dels valors d'igualtat i en l'eliminació de tota mena de discriminació basada en qualsevol condició personal o social. Armand de Fluvià va organitzar de manera clandestina el moviment LGTBI, fundant el *Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH)*, la primera associació de defensa dels drets d'aquest col·lectiu a l'Estat espanyol. També va participar en la creació del FAGC, el Casal Lambda i la Fundació Enllaç.

El judaisme va ésser l'origen d'una poderosa religió d'àmbit mundial: el cristianisme, i una de les seves lleis, inclosa en un dels cinc llibres o capítols de la Bíblia, el llibre sagrat, és el Levític, que recull unes paraules que, durant més de quinze segles han segellat el destí dels humans del món occidental que estimen altres humans del mateix sexe, principalment els homes i, malgrat les diverses interpretacions, ha predominat la que es refereix a la conducta homosexual.

També el “pecat” de Sodoma va ser identificat i interpretat per tots els pares de l'Església com a homosexualitat, i com que les tres religions monoteistes tenen la mateixa font: la “sagrada” Bíblia, totes tres també han fet seva aquesta interpretació, ja sigui a l'Antic Testament, a la Torà o a l'Alcorà.

A Grècia i Roma, el bressol de la nostra cultura occidental, la conducta homosexual no estava legalment penalitzada i inclús a Grècia va arribar a ésser institucionalitzada la pederàstia. Tanmateix, arran de l'edicte de Milà (313) de Constantí I i Licini, fou establerta la llibertat de religió i el reconeixement als cristians i el cristianisme dels mateixos drets que tenien la resta de religions. Tanmateix, ja el 311, l'emperador Galeri havia promulgat l'edicte de la “Tolerància de Nicomèdia”, que concedia als cristians una existència legal, llibertat de reunió i poder construir temples.

A partir d'aleshores va començar l'expansió de l'Església i va anar creixent la seva influència prop dels sobirans a través dels bisbes, els teòlegs i els pares de l'Església, la qual cosa feu que els emperadors i altres sobirans comencessin a dictar disposicions contra les conductes o pràctiques homosexuals. El poder i el domini de l'Església a l'alta i la baixa edat mitjana va ser total, integral, i hom ha arribat a dir que Europa vivia

en Déu i amb Déu. Un papa va arribar a dir que la sodomia era un “pecat tan horrible que ni tan sols pot ésser esmentat entre els cristians”.

Com diu Louis Crompton, en el seu molt recomanable llibre, *Homosexuality & Civilization*, amb les lleis de Justinià, s'inaugurava el món medieval, dominat per la religió, el papes i els bisbes, amos i directors de les ments del poble, coordinats amb el poder civil, amo i dominador dels cossos. Ha estat tan gran i efectiu, durant dos mil anys, el bombardeig ideològic i psicològic sobre la maldat i la perversitat de la conducta homosexual, per part de la religió, gairebé sempre en connivència amb l'estat i àdhuc la ciència, que ha portat, durant segles, els homes i les dones homosexuals a l'autoodi, el suïcidi i a portar una doble vida per evitar el menyspreu, el rebuig i el vilipendi total d'una societat completament heterosexista i encara bastant homòfoba.

Penso que és difícil rebatre, doncs, que l'origen de l'homofòbia en la nostra cultura el trobem en la religió cristiana, en la qual una immensa minoria de dones i homes homosexuals, bisexuals i transsexuals han estat, i encara estan, al llarg de dos mil anys –com abans he dit– marginats, oprimits, reprimits, vilipendiats, execrats, cremats, vexats, torturats, físicament i psíquica, mutilats físicament, sobre la base de suposats manaments de divinitats, es diguin Déu, Jahvè o Al·là i parlant en nom llur. Si us plau, no digueu que això és victimisme, perquè tot és demostrable documentalment. I per tot això no puc entendre com encara hi ha homes i dones gais que es declaren cristians o catòlics.

PRECEDENTS

s.VI a IV aC – La Bíblia:

Levític, 18.22, “No jauràs amb home com es fa amb una dona; és abominació”.

Levític, 20:13, “Si un hom jeu amb un altre home com es fa amb una dona, ambdós seran condemnats a mort i seran responsables de la seva pròpia mort, puix que van cometre un acte abominable”.

18 aC – Lex Julia sobre l'adulteri, de l'emperador August per reprimir els adúlter.

30/40 – El filòsof jueu Filó d'Alexandria en la seva obra sobre les lleis defensa les penes del Levític.

313 – Edicte de Milà

314 – Concili d'Ancyra (Ankara): Exclou e ls sodomites de rebre els sagraments.

v 340 – Joan Crisòstom d'Antioquia, en una de les seves “Homilies” considera que la sodomia era el més important dels crims i denuncia l'amor entre homes com “monstruós”, “satànic” i “detestable” i que els que s'hi impliquen són com els assassins.

342 – Llei de Constantí II i Constantí I: Castiga amb les penes més greus les pràctiques sodomítiques.

v 346 – El senador Juli Fírmic Matern, convertit al cristianisme, va publicar un llibre molt polèmic, *De errore profanarum religionum*, conegut amb el nom de “Manual de la intolerància”, amb un atac exacerbant a les religions no cristianes i compel·lint els emperadors a forçar les conversions a la nova religió i a associar els cultes pagans a la immoralitat sexual i especialment a les pràctiques sodomítiques.

- 390** – Llei de Valentinià II i Teodosi, modificant la Lex Julia de l'emperador August contra els adúlter, afegint-hi la comissió de pràctiques homosexuals, que imposa la pena d'èsser cremat viu.
- 390** – Llei de Valentinià II, Teodosi II i Arcadi I: “Tots aquells que tinguin el vergonyós costum de sotmetre un cos d'home a jugar un paper de dona, i que d'aquesta manera no semblin diferents de les dones, seran castigats per aquest crim a la flama venjadora, a la vista del públic”.
- 400 i 413** – Agustí d'Ipona, a les seves *Confessions* i a *La ciutat de Déu* també condemna les pràctiques sodomítiques tot i que abans de la seva conversió les havia practicat.
- 435/38** – “Codi” de Teodosi II, ordenant que fossin cremats en públic.
- 529** – Codi de Justinià I (Corpus Iuris Civilis) inclou les “Institucions” i les “Novel·les” *De adulteris* Llei IX tit XXXI (XXX) *Cum vir*. Confirma i agreuja el Codi de Teodosi II, i recull la Llei de Constanci II i Constant I (Churchill, 311, Arcadie, 250 p. 450, i 339 p. 147)
 “Institucions”: Llei IV, tit.18 Dels judicis públics § 4: A més, la Llei Júlia, per reprimir els adúlter i que castiga amb l'espasa no només els violadors de núpcies alienes, sinó també els que s'atreveixin a cometre nefandes impudícies amb homes. (Arcadie 250, p. 448)
- 529-44** – Justinià I, en el Codi (Corpus Iuris Civilis), que inclou les “Novel·les” (77 i 144) i les “Institucions”, va confirmar les anteriors disposicions, basades en la llei mosaica, per tal de salvar l'Imperi d'un destí semblant al de Sodoma, els fets de la qual es van interpretar com a actes d'homosexualitat. En el seu regnat es van casar la llei imperial i la teologia cristiana. El llibre IX, tit. VII § 3: transcriu la llei de Constantí II i Constant I i castiga els sodomites a ésser cremats vius en públic.
 I el § 6: Tots aquells que consenteixin criminalment a usar femeninament el seu propi cos viril, pervertint-lo, és a dir, que en tot es comportin com a dones, purgaran tal crim, en presència del poble, amb les flames vindicatives *Omnibus cuius flagitii usus est virile corpus muliebriter constitutum aliam sexus damnari patientia, nihil enim discretum videntur habere cum feminis huiusmodi scelus expectante populi flammis vindicibus expiabunt*. Agreuja la Llei de Contanci II i Constant I.
- 538 i 559** – Novel·les de Justinià I: núm. 78 No ser luxuriós contra la naturalesa. Confirma la Llei de Valentinià II i accepta la interpretació sexual del fet de Sodoma, explicat com un acte de la venjança divina per les pràctiques sodo-

mítiques. I això per preservar l'Imperi d'un destí similar. (Churchill, 204, Oberholtzer, 165 i 187. Arcadie 250 p. 454). «Se questo vizio assolutamente ignominioso e abominevole non sarà immediatamente fermato con un pugno di ferro, la spada della collera divina calerà su di noi, portando molti alla rovina», scrive san Pere Damià: *Liber Gomorrhianus* riferendosi alla sodomia diffusa tra il clero del suo tempo.

Pere Damià, cardenal i sant (Ravena, 1007 - 1072); autor del llibre més punyent contra la sodomia, el *Liber Gomorrhianus* (que encara no ha estat traduït al català):

“Aquest vici no pot comparar-se absolutament a cap altre, puix que els supera a tots enormement. Aquest vici és la mort del cos, perdició de l'ànima; infecta la carn, apaga les llums de la ment, expulsa l'Esperit Sant del temple del cor, fa que entri el diable fomentador de la luxúria; indueix a l'error, furta la veritat de la ment, enganyant-la; prepara trampes al que camina, tanca la boca del pou a qui hi cau, obre l'infern, tanca les portes del Paradís, transforma el ciutadà de la Jerusalem celeste en habitant de la Babilònia infernal, secciona un membre de l'Església i el llança a les cobdicioses flames d'encesa Gehenna” (l'infern).

“Aquest vici cerca d'abatre els murs de la pàtria celeste i reedificar els que van ésser incendiats a Sodoma. És quelcom que atropella la sobrietat, que assassina el pudor, que degolla la castedat, que destrossa la virginitat amb la fulla d'una repugnant infecció. Tot ho embruta, ho ofèn tot, tot ho empastifa i, com que no té res de pur, res exempt d'indecència, no suporta que res sigui pur. Com diu l'apòstol, “tot és pur per als purs, però per als infidels i contaminats res no és pur” (Tit 1, 15). Aquest vici expulsa del cor de la família eclesiàstica i obliga a resar amb els endimoniats i amb els que pateixen a causa del dimoni; separa l'ànima de Déu per unir-la al Diable”.

Gènesi 1:27, 28 Sodoma i Gomorra

Levític 18:22 – “No jugués amb un home com si jaguessis amb una dona. Això és un acte infame”.

Levític 20:13 – Si un home jau amb un altre home com si jagués amb una dona, ambdós seran condemnats a mort, i seran responsables de llur pròpia mort, puix que cometen un acte infame.

1 Corintis 6: 9-10 (Pau Epístola als corintis) “No sabeu que els injustos no heretaran el regne de Déu? No erreu; ni els fornicaris, ni els idòlatres, ni els adúlter, ni els efeminats, ni els homosexuals, ni els lladres, ni els avars, ni els borratxos, ni els maleïdors, ni els estafadors, heretaran el regne de Déu”.

Romans 1: 26-27 (Pau Epístola als romans) “Per això, Déu els ha abandonat a passions vergonyoses. Àdhuc llurs dones han canviat les relacions naturals per les que van contra la naturalesa; i, d'igual manera, els homes han deixat llurs relacions naturals amb la dona i s'encenen en mals desigs els uns pels altres. Homes amb homes cometen actes vergonyosos i pateixen en llur propi cos el càstig de llur perversió”.

Una conclusió de totes aquestes disposicions és que tota la legislació europea, a través dels seus tribunals, i amb els de la Inquisició, ha castigat amb les màximes penes l'abominable crim de sodomia.